

Od rasizmu bielych ľudí k rasizmu proti bielym ľuďom

Franciszek L. Ćwik

11. septembra 2020 ✚ Spoločnosť ✚ Rozhovory

Franciszek L. Ćwik hovorí s francúzskym politickým spisovateľom a esejistom Gillesom-Williamom Goldnadelom.

Vo svojich dielach predkladáte veľmi odvážnu tézu, že obrovská antipatia voči národným štátom v Európe priamo súvisí so šokom spôsobeným oneskorenou mediálnou prezentáciou hrôz holokaustu, ktoré nacisti spáchali. Neboli však tieto ukrutnosti a táto tragédia známe prinajmenej už od roku 1945?

Až do roku 1970 samotní Židia o šoa veľmi nehovorili. Je pravda, že po oslobodení svet objavil existenciu koncentračných táborov, ale o systematickom vyhladzovaní nebola reč. Mnoho ľudí si dlho neuvedomovalo hrôzu zločinu, ktorý bol dovtedy skrytý (nanajvýš sa o ňom potichu šepkalo). Tieto informácie boli dlho považované za súčasť zveličenej propagandy spojencov. Kvôli ich neuveriteľnému charakteru boli prijímané s veľkým skepticizmom a brané s rezervou. Ľudia, ktorí o tom informovali, sa obávali, že im nikto nebude veriť a sami budú obviňovaní z propagácie židovskej veci, ktorá vtedy bola negatívne vnímaná. Bol to ešte dôsledok nacistickej propagandy, ktorá šírla mýtus o Židovi, ktorý je ohovárač a podnecuje konflikty.

zdroj: wikimedia commons

Americký prezident Franklin D. Roosevelt sa starostlivo vyhýbal vyhláseniam, ktoré by mohli vzbudzovať dojem, že sa angažuje v konflikte s cieľom viesť „židovskú vojnu“. Toto vysvetľuje zdržanlivosť spojencov počas jej trvania na mediálnej i vojenskej úrovni. Preto koncentračný tábor v Osvienčime nebol nikdy cieľom bombardovania. Dokonca aj šéf New York Times – veľmi liberálny Žid Arthur Ochs Sulzberger – dal svojim európskym korešpondentom presné pokyny, aby sa nezameriavali na konkrétne masakre Židov, aby neboli obviňovaní z toho, že sú na tom nejakým osobne zainteresovaní. Bolo treba jasne zdôrazniť, že v tom čase bola židovská populácia (podobne ako rómska populácia, ktorá bola taktiež vyhladzovaná) považovaná za osobitnú etnickú skupinu so značne exotickou kultúrou. Obyvateľstvo, uprostred ktorého obe tieto skupiny žili, by ich neboli zaraďovali do sociologickej kategórie „bielych“.

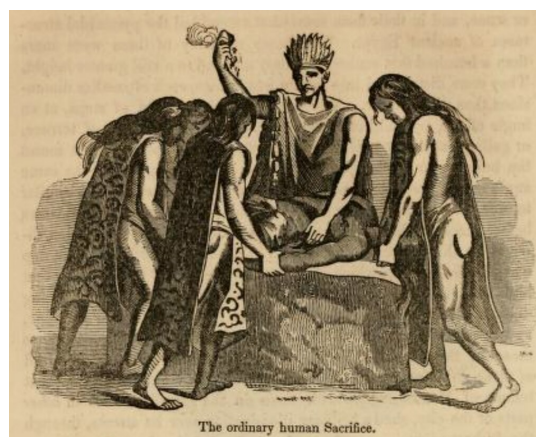
Čo sa stalo potom?

Podľa môjho názoru zlomom bol únos Adolfa Eichmanna z Argentíny v roku 1962 a jeho odsúdenie v Jeruzaleme. Tento vynikajúci propagandistický ťah spôsobil celosvetovú katarziu, pretože ukázal nových Židov – silných, pripravených vzoprieť sa medzinárodnému právu a ohromiť svet dosiaľ nepoznanou gurážou. Tento šok rozviazal jazyk židovským svedkom, ktorí začali hovoriť o téme, o ktorej sa veľmi ťažko hovorí. Až vtedy Židia i ne-Židia začali písať, nakrúcať filmy a zamýšľať sa nad šoa.

Tento jav sa ešte urýchlil v osemdesiatych a deväťdesiatych rokoch minulého storočia. V tom čase, od sedemdesiatych rokov minulého storočia, vzniklo deväťdesiat percent diel venovaných šoa. To všetko viedlo k istému „pozápadneniu“ šoa. Prirodzený prenos prebehol bez najmenej námahy: možno sa ľahko stotožniť s nešťastím a osudom človeka, ktorý je taký ako ja. Od tohto obdobia sa šoa stalo symbolom maximálnej hrôzy masového zločinu, ľudského utrpenia, najmä pokiaľ ide o rasizmus a údajnú xenofóbiu.

Tak došlo k tomu, že hlavný cieľ nacistickej agresie, ktorým bol židovský národ, sa stal univerzálnou obeťou, hoci národ ako trvalá a večná obeť neexistuje...

Samozrejme. Židia majú tiež veľa na svedomí, najmä pokiaľ ide o kolaboráciu so sovietskym systémom. Youri Slezkine v knihe *Vek Židov* hovorí, že v roku 1918 bolo viac ako šesťdesiatpäť percent všetkých židovských funkcionárov Čeky, sovietskej politickej polície, dôstojníkmi na vyšších pozíciách. Židia tvorili viac ako devätnásť percent vyšetrovacích dôstojníkov v ústrednom aparáte a päťdesiat percent v oddelení pre boj s kontrarevolúciou.

zdroj: Flickr

S dvomi najdramatickejšími a symbolickými epizódami červeného teroru sa spája niekoľko židovských mien. Keď na začiatku ruskej občianskej vojny, v júni 1918, Lenin vydal rozkaz zabiť cára Mikuláša II. s celou rodinou, medzi vykonávateľmi rozsudku boli traja Židia. Na jej konci (1920 – 1921) Béla Kún a Rozalia Zalkind (ako predseda Revolučného výboru na Kryme a Výboru strany Kryme) majú na svedomí masaker tisícov utečencov a vojnových zajatcov, ktorí zostali po evakuácii Bielej armády. Za toto Rozalia Zalkind ako prvá žena získala najvyššie sovietske vyznamenanie – Rad Červenej zástavy.

Vráťme sa však do druhej polovice 20. storočia. Myslíte si, že pocit zodpovednosti za zločiny nemeckého nacionálneho socializmu sa nejako psychologicky rozšíril na celú západnú civilizáciu, najmä na Európu?

K rozšíreniu presvedčenia o vine celej západnej civilizácie a bieleho človeka za zločiny nacionálneho socializmu došlo v dôsledku zmeny spoločenského vedomia. Deti tých, ktorí videli holokaust, dospeli k záveru, že za toto nesie zodpovednosť civilizácia „bielych kresťanov“, pretože aj Hitler vyšiel

z kresťanského prostredia.

Od začiatku holokaustu sú bieli Európania obviňovaní zo všetkého najhoršieho napriek tomu, že v histórii ľudstva sa ostatní – napríklad moslimovia alebo obyvatelia predkolumbovskej Ameriky – dopúšťali minimálne rovnakých zločinov. Toto je typicky rasistický prístup vo vzťahu k bielej rase.

Ba čo viac, vďaka generácii detí tých, ktorí videli holokaust, došlo k tragickému zmäteniu pojmov, ktoré odvtedy dominujú v kolektívnom vedomí. Táto generácia sa zámerne distancovala od západnej civilizácie spôsobom obliekania (uprednostňovanie africkej módy, účesov atď.). Podľa ich názoru bola európska civilizácia na nižšej úrovni ako iné civilizácie. Zmenilo sa tiež vnímanie cudzinca, „iného“ človeka. Až do holokaustu sa na „iných“ pozeralo ako na horších, teraz je to naopak: teraz sa na nich díva ako na tých, ktorí sú morálne vyšší a lepší. Dôsledkom toho bolo a je propagovanie (najmä prostredníctvom vplyvnej generácie v roku 1968) kotla, v ktorom sa premiešavajú rasy, a v ktorom sa má biela rasa „rozpuštiť“. Tento typ prístupu prevládol medzi európskou elitou a stal sa vodou na mlyn prisťahovalcom, ktorí sú nám civilizačne cudzí, ale ktorí toto plne využívajú.

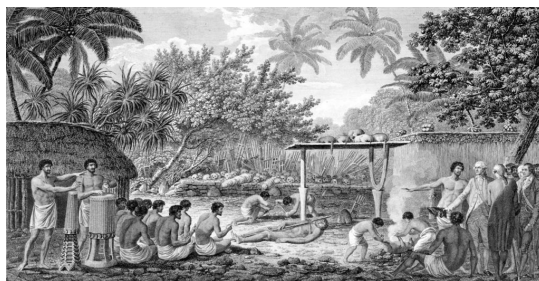
K tomu ešte dochádza k vytváraniu negatívneho stereotypu bieleho muža v uniforme ako „fašistického vraha“. Stačí si len pripomenúť výkriky manifestantov v roku 1968: *Polícia je SS!* alebo *Dole s policajným štátom!* Ich význam bol hlbší a nešlo iba o trápnu hru so slovami. Podľa presvedčenia tých, ktorí ich skandovali, bol štát Charlesa de Gaulla v priamej línii dedičom nacistického gestapa, kým armáda v uniformách – nástupcom Waffen SS. Toto falšovanie bolo neskôr bezmyšlienkové, často mimovoľné, ale dôsledne a s maniakou tvrdohlavosťou udržiavané generáciou, ktorá prevzala moc v médiách, ministerských úradoch či dozorných radách.

Nebola táto kolektívna falošná predstava zámerne zmanipulovaná zarytými odporcami slobodných národných štátov na Západe?

Samozrejme, že bola. Predovšetkým stalinistami a ich dedičmi, ktorí mali záujem, aby sa zabudlo na veľké zločiny spáchané zločineckým sovietskym štátom. Pridali sa k nim trockisti a ich priaznivci, ktorí boli medzi protagonistami v máji 1968 a dodnes sú široko zastúpení na strategických miestach, a ktorí vyznávajú teóriu, že príčinou všetkého zla je kapitalistický národný štát. Pred niekoľkými rokmi sa k protivníkom takéhoto európskeho štátu pripojilo islamské hnutie, hoci islamský svet šoa vôbec netrápi, ba dokonca jeho existenciu, *notabene*, často popiera. Toto hnutie živiace úprimnú nenávisť voči západným krajinám úspešne realizuje svoju taktiku živelnéj kritiky našej civilizácie s cieľom realizovať svoje plány v Európe.

Mnohí francúzski autori vysvetľovali tento fenomén rousseauovskou koncepciou viny súvisiacou s kolonizáciou...

Bez toho, aby sme popierali mnoho výstižných analýz, najmä Pascala Brucknera v jeho dôležitej práci *Sanglot de l'Homme Blanc* (Vzlykot bieleho človeka), ktorý tvrdí, že pocit viny bezprostredne pramení z ohromne kompromitovaného obrazu bieleho muža vytvoreného v dôsledku preniknutia Veľkej genocídy do kolektívneho vedomia v sedemdesiatych rokoch minulého storočia a cez túto prizmu sa potom začala vnímať kolonizácia. „Shoahvision“ splnilo svoju úlohu.

zdroj: wikimedia commons

Napríklad hodnotenie alžírkej vojny v roku 1975 bolo úplne iné než jej hodnotenie z roku 1962. Podobne aj severoamerickí Indiáni už od sedemdesiatych rokov nie sú zobrazovaní ako divokí ukrutníci (ako vo westernoch v päťdesiatych rokoch), ale iba ako obete genocídy. A čo iné sa hovorí o zhodení atómovej bomby na Hirošimu? Už to nie je krutý, ale potrebný akt vykonaný s cieľom čo najskoršieho ukončenia vojny a japonského barbarstva, ale je interpretovaný iba ako vojnový zločin Západu proti neeurópskemu obyvateľstvu. Je však potrebné poznamenať, že v Spojených štátoch je ideológia „pocitu viny“ menej vplyvná než v Európe.

Na druhej strane je pravda, že nenávisť voči štátu a jeho najrepresívnejším inštitúciám existovala už skôr, ale až po šoku z holokaustu odpor voči západnému národnému štátu nadobudol systematickú, obsedantnú, rozšírenú a takpovediac neurotickú formu.

Ďakujem za rozhovor.

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z partnerského webu PCH24.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/od-rasizmu-bielych-ludi-k-rasizmu-proti-bielym-ludom/>